

**Δέπεις του Φαδουλά,
που τους δαίμονας καλεί.**

Τραμπουκίρηδες διαβόλοι,
τρίξετε, σας προσκαλώ,
κι' έλθετε πηδώντας ελοι
για να 'μπήτε 'στο μαλαλό
των πολλών και διαφόρων
του Ρωμαϊκού ρητόρων.

Μίς 'σ'της νίκης της σκοτούραις
και την ερβίτον τιμήν
έχει πλέον άγιαστούραις,
άλληλούα κι' άμήν.

"Οχι πιά με ρασσορόρων
διατόρους προσυχάς
να φωτίσωμεν ρητόρων
και κρανία και ψυχάς.

"Ελα τώρα σύ και μόνον,
μαύρον πνεύμα των δαιμόνων,
μέ πηδήματα τρελλά,
και δαιμόνιας μολαά.

Σύ σι τουτο μας τό χαλέ
να μας εκίπερ του λοιπού,
κι' έμπα μίσα 'στο κεραλι
του μεγάλου του Παππού,
της δοντάρας του να τρίξη
και τάνηψι του να ριξη.

Ξαναφώτις τον "Αρη
και τό γέρινο καπρί
να σπκώση 'στο ποδάρι
την μουρλούζα την λεπρή.

'Στά Κορδονάκια,
'στά γαϊτανάκια
καθείς να σκίψη,
κι' έδεμα τσανάκια
να ξερογλείψη.

Φώναξε σήκω
'στον γέρο λύκο
να σπκωθῃ,
και να φορίση
Ξανά 'στη μίση
χρυσό σπαθί.

Νάτον, τον βλέπω τον Κορδονίδη,
μέ πάνει τρώμος και ριπιτιδί,
λέγει δ' εν μίση χειραψιών
'στον άποστάτην άνιψόν.

εΒλέπεις της στρουγγας αυτής τάσιρι,
άνιψί μου μουστακαλή;
σκύψε 'μπροστά μου και φίλα χέρι,
σκύψε κι' ο Θεός σι προσκαλί.

εΧειμώνας ήλθε, σύννερα, χώνια,
σκερπίζουν τάθη κι' η μυρωδιαίς,

πην τά γαϊτάνια, πην τά Κορδόνια,
πίτραις γνήνιακ πιστών καρδιάις.

εΜή σι πλανήση μεγάλη σκίψις,
ελα 'στά γίδια της πρώτης στάνης,
κι' ούτε ποτί σου να τό πιστίψη
πώς θα σ' άφήσω να βγῃς τσοπάνης.

εΣτην άγκλιχά μου σι ξαναπέρνω,
κι' έγώ μονάχα σαν τό θαλήσω
'μπορείς να μείνης μέσ 'στο Κουβίerno,
άλλίως τόπο και τραβιά 'πίσω.

"Όσο μεγάλο μαυλό κι' αν είσαι
σι στραπαταζάρω μ' εν' άψε σβύσε.
Για κύτταξε με... και τώρ' άκόμω
της κάθε στρουγγας τό δόλιο κόμμα
την άδειά μου σαν δέν ζητήση
λεπτό δίν στίκι να κυβερνήση.

εΑυτό θα γίνη, τόπα, τό θέλω,
κι' έλοι 'μπροστά μου φόρα καπίλο.
Σκύψε, παιδί μου, και πέσε κάτω,
να βγῃς τσοπάνης χαμένοι κόποι,
κι' ελα 'στου Θείου τό Τσελιγκάτο,
πύχει μουρλάει και την Εβρώπη.

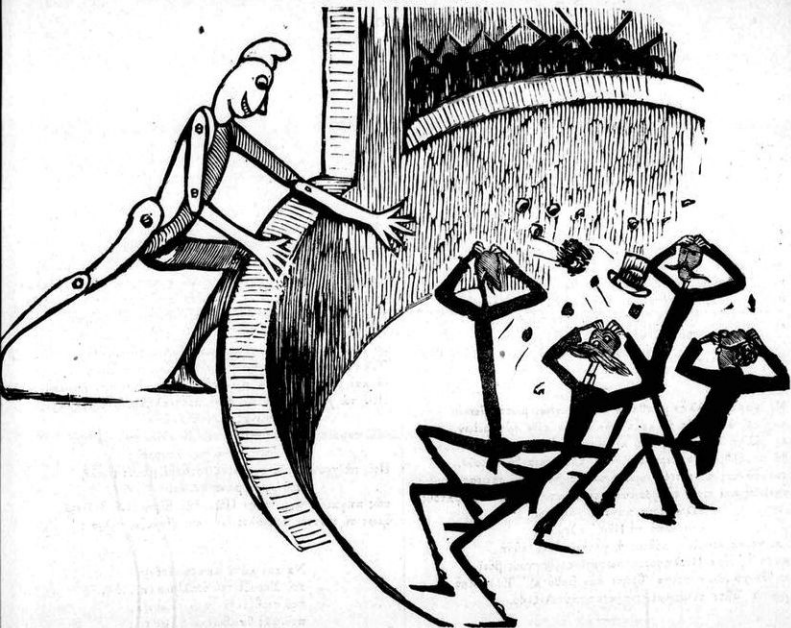
ε"Αν κι' είσαι νέος γιμάτος μίλι
μέ μιά μουστάκα ξεχωριστή,
τό κράτος όμως τον γέρο θέλει
σ' άσπραϊς μπαρμπάιτας να κριμαστῃ.

**Λόγος προς την Βουλήν
μ' εὐφρόδειαν πολλήν.**

Του Βασιλέως μένοντος άκόμη 'στην Δεκίλειαν
κι' επιθυμούντων όλων
να γίν' η φίστα της Βουλῃς καθ' όλην την έντίλειαν
κροτούντων πυρεδώνων, ~~εὐφρόδειαν~~
ηγώ θα βγάλω σήμερα τον λόγον τον συνήθη
προς της Βουλῃς τά πλήθη.

Χαίρων κυττάζω γύρω μου τους κόκους της εύκλειας,
κι' άκόμη βλέπω τον Έτιμ έντός της Θεσσαλιας,
εὐν' οι' οίκοι μας νικηταί γυρίσαν ιδώ πέρα
να ρίχνουν 'στον αίρα,
κι' 'Επιτάραχι της φακῃς κι' έπίσμησι λακίδες
μας ήλθαν μέ τους μπόγους των και μέ τους τετζερίδες,
κι' όσα πουλιά δέν 'πρόφθεκαν να σφάζουν εις τας μάχας
ιδώ τά σφαχουν σήμερα
μέ τά σπαθιά τάνημερα,
κι' 'μπρός σι τούτους τους σφαγαίς σαστίει κόσμος χάγας.

Μετά χαρὰς μεγάλης
μανθάνω προς τοίς άλλοις
ότι κι' οι Τουρκοί διχονται μέ τρόπο υτιλιακό
τόν Νηόνιο τόν Ζακυνθινό και τόν Μαυροκορότο,
κι' ο Πατισσάχ τους εκτιμα
κι' έλοι τους λίνε έμπουγοιουρούμ,

και καλώς ήλθατε γιαμμά
νά 'δητε Τούρκισαις γιαβρούμ.»

Όμως δείχνουν κι' οι 'δικοί μας για τούς Τούρκους μιάν ά-
και μαζί των συγγοτρώνε γιοβαράκια και κιμαπάκι, [γάπη
τρών και Σακουλί-Χαλβαδες,
καταύρη, μπακλαβαδες,
τρώνε και ταού-κισούδι,
και Χανομίσα μισού
μπαίνει σ' ένα μπαγιαντί
μή γιασμάλι μίς 'στη μούρη,
κι' άρχ, φωνάζει, κι' άιντε ντί,
τρίς άθανατα Γκιζούρη.

Τραγουδεί για την 'Ελλάδα μή καυόμ και μή σεβντά
κι' ό Τερφή που την άκούει της φωνάζει αγκίλ μπουρντά
νά σί 'δούμε κι' έδω πέρα,
τρώνε μπόλικη μπουγάτσα,
και τραγουδά νύκτα μίρα
των Γκιζούρηδων τήν ράτσα,
που κορόνεται ποζάτη και δέν γάει τουρκιά
για την σάκημ τήν Τουρκιά.
Πίς ή σπάθαις ή μεγαλαις
πώς τό 'βαλαν 'στης φευγάλαις,
'πίς μας και για τής τορπιλαις πώς τής έπαιξαν 'στά χέρια
παρκακούμπαροι, κουμπάροι, και δελφινία και ξεφτέρια.
Πίς και τούτα, 'πίς κι' εκείνα, έαπλωμένη 'στό σορπ,
'πίς και τέλλα τά κρυφά,
πώς μας ήλθαν μίς 'στην Πόλι Πρεσβευταις μεγαλουσάνοι

για νά ψάλουν τήν ειρήνη 'μπρός 'στης Πόρτας τό Ντιβάνι,
και γυρνούν μ' έλφας κλαδι
'στά στανά τά καλντερίμια,
κι' έμπορος Τουρκαλές τούς 'δη
μουρμουρίζει μή βλασθήμια :
ετούτοι που μας ήλθαν τώρα
τί χαλεύουν τίτσιαν ώρα ;»

Πίς πώς κάνομε για τούτους κοπιμίντα χίλια τόσα
κι' ό Τερφή ό πεζιέγιγκης τούς γυρούει κι' έλλα γρόσα,
και τού λέν : «άμάν, νισαρι,
κι' έλλο μή ζητες χρυσαρι,
νά μή βάλωμε τούς Φράγκους τόν Χαμίτ νά κάνουν ντζ
'στό χρυσό του τόν όντζ.»

Κι' ό Σουλτάνος 'στό χαρίμι
συμμαλεύεται και τρέμει,
και μαζί με τό συναρι,
που τού σβίνει τούς καβμούς,
'στ' ά μ ε λ έ τ η τ ά του γράφει
τούς Ρωμαίτικους θυμούς.

Τέτοια λέγει, τέτοια κάνει τής ειρήνης ή Πρεσβεία
και παντού σπουδή και βία,
τό δέ καζό τής ειρήνης θεωρείται καταπέιγον,
πλήν πιστεύω 'στάς 'Αθήνας νά γυρισουν μετ' όλιγον
μή κομμιάς τρανής Σουλτάνας χρυσοσέιντητα πικσούμια
και Χατζή-Μπεκίρ Λουκουμίμια.

Μέ πολλήν χαράν μανθάνω πώς ό Τίτσια κι' οι λοιποί
διχως τείπα και 'ντροπή

μὰς γυριῶν καταστάσεις γιὰ τὰ ξυθία, γιὰ τὰ λάδια,
γιὰ τὰ βρόδια, γιὰ τοὺς χοίρους, γιὰ τὰρνιά, γιὰ τὰ γαλακτάρια.

Τοὺς ἀκούω καὶ γελῶ
καὶ πρὸς τοὺτους ἀπαντῶ
πὼς ἡμεῖς οἱ κοπρῶμαχοι μὴν ἔχομεν γαλακτάρια,
ποῦ τὴν λίγερην Ἑλλάδα,
μὰ στραγγίσαμε ἄτο τίλος τὸ παχὺ της τὸ μαστάρια
γιὰ νὰ ἔβρυν ἕκείνοι τὴν στραγγισμένο κρεμαστάρι.

Ὅσο δὲ γι' ἀρνίκα καὶ γίριχα τῆς μουφλούζας τῆς τριλλῆς
ἄς ἴλθωιν νὰ τὰ μετρήσωιν μὲς ἄτης, στρουγγίαι τῆς Βουλῆς.

Ὅσο δὲ καὶ γιὰ τὰ βρόδια καὶ τὰροτριῶντα κτήνη
δὲν ἴμορει σωστὸ μπιλάντζο καὶ καταστάσι νὰ γίνη,
κι' οἱ Σινιόροι τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ ἔβρισκον μετρημὸ,
θὰ ματροῦνε, θὰ ματροῦνε, καὶ δὲν θάχουν τελειωμὸ.

Κι' ἂν ῥωτοῦν καὶ γιὰ τοὺς χοίρους
τοῦτους θὰ τοὺς ἔβρυν προχίρους
μὲς ἄτης δόξης τῆ γονιά,
ποῦ τὴν τριφ' ἡ γουρουνιά.

Μὴ χαρῶν πολλὴν μανθῶνα πλῆθος νέων μυστηρίων
καὶ μοῦ λίνε πὼς τὸ κακο τὸν κενὸν τὸν ἔμπουριον,
κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ποῦ κι' εἶναι τὸν ἀσπίο σινγκιούιν,
θὰ περὶλθουν, θὰ περῶσιν, καὶ πλακάκιθ θὰ γένουν,
συνεδοῦ καὶ πρὸς τοὺς νόμουσ τῆς ρητοῦ καὶ σαριστάτουσ
συνεδοῦ καὶ πρὸς τὸ γράμμα του Συνατάγκματοσ τοῦ κράτουσ.

Πλὴν τοὺς πάντας χαιρετῶ
μὲς ἄπο τὸ Βῆμ' αὐτό,
καὶ γενεῶ κρυφίους πόθου; ἡ γλυκεῖα σεσ αὐδῆ,
πᾶσα ὁ ἔδρα Βουλφῶροσ σωτηρίας φθόγγουσ βῶσι,
κι' ἂν τὸ ρήμα τοῦτο ἔρῃται ἀνὰ βῆθῦ κι' Ἑλληνηκῶ,
γιὰ νὰ ὄηται τί σημαίνει πᾶσατα τὸ Λεξικό.

Τώρα δὲ μεγάλοσ χαίρων
ξῆτω λέγω τὸν Πατέρων,
καὶ τὴν ἐναρξίν κηρύττω Παρλαμέντου Ἰηλιετοῦ
μὴ τρεῖσ μούντζαισ κι' ἕνα φ τ ο ὤ.

Τοῦ Φαδουλι ποροξυθμὸσ καὶ τῆς Βουλῆς βομβαδισμὸσ.

Μὰ τὸν προγόνων τὰσ σκιάσ, μὰ τὸν κακό μακ φλῆρο,
μῆσα ἄτη σάλα τῆς Βουλῆσ μὴ μπόρτζι θ' ἀμολῆρο.
Νάτην, τὴν ἀμολῆρτζα ἄτωδ Βουλευτῶν τὸ σμῆνοσ,
καταστρόφῃ, ξεπάτωμα, κι' ἀλακαγμὸσ καὶ θρήνοσ.
Μῆμα μπουοῦ ἔδω, μπουοῦ μπουοῦ ἔκει,
δὲν μείνει μῆτε φλοῦδι,
παίει κι' ἡ Βίβλοσ ἡ Λευκῆ
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλοῦδι.

Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ γίνηκαν μὴ σαλάττα....
νὰ καὶ τὸ Βῆμα γᾶθηκε μαζὶ μὲ τὴν καρλάττα.
Ἔβλο δὲν ἔμεινε γερὸ καὶ καθὶ τὸν σπινδι
τρακάραιο μὴ μπουρτζιναῖσ πολιτικῶν καυκαλαῖσ,
κι' ἕκαστ μῆσα ἄτη φωτιὰ ἀνὲν ἕνε ροκακιδί
κι' ἐφύλαξε τῆ σκόνη του σὲ γυᾶλιναισ μπουκαλάισ.

Νὰ μὴ γίριχα φαλάρα ἄτο γαλασμάτα προβάλλει....
τάχα νῆναι κολοκῖθα κᾶν ἀνθρώπινο κεφάλι :

Νάτην νάτην, μού γιλέφ,
τὸν σιμένω, τὴν κωτῶ,

καὶ γελῶντασ τὴν ῥωτῶ :
ἐποὺ τὰ πῆσ ἀπὸ μαζάλα ;
ποῦ τὸ κλίοσ τὸν πολίμων ; ποῦ τῆσ στρουγγαῖ ἡ Βουλῆ ;
ποῦ κι' οἱ τόσοι χωρταῖοσ, Ἰωρίχοι κεραλί ;

Νὰ ! κωτῶζω παραπῆρχ μὴ εμπομπλικά μεγαλῆ....
γὰ γὰ χᾶ. θαρρὸ πὼσ εἶναι τοῦ ρεπουμπλικάνου Παλλῆ.

Ποῦ τὰ πρῶτα πᾶ τὰ πρῶτα πᾶν ἐγυρίαισ καὶ σὺ
ἄτοὺσ πολί οὺσ σκουθρῶπισ,
κι' ὕστερα δὲν ξέρω πὼσ
ἄρχισαι νερὸ νὰ ρίχνωσ μὲς ἄτο δυνατὸ κρασί ;
Ποῦ τὸ φουσκῶμα τοῦ στήθουσ καὶ τὸν λόγων τὸν μεγαλῶν ;
ποῦ κι' ἕκείνο σου τὸ γράμμα ἄτοὺσ προμάχοσ τὸν Φαρσῶλων ;
ποῦ κι' ὁ βρόντοσ, ποῦ κι' ἡ τοῦμα μὲς ἄτην κρίσιν τὴν ὀξείαν ;
ποῦ κι' ὁ πόλιμοσ ἕκείνοσ μὲ τὸν ρέκτιν Εὐταξίαν ;
Πῆσ καὶ σὺ, χρυσομαλλοῦσα καὶ φουρῖζα κεραλί,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κλαῖω παρὰ μὸσ τὸ μαλλί . . .

Ὅλα κάτω φύρῃν μίγδων, μὴ μαζά, μὴ ζῶμη . . .
νὰ καὶ μὴ μουστάκα πρῶτησ . . . ἴσως εἶναι τοῦ Ζιζιῆ.
Ποῦ τὰ χροῖνα, ποῦ μὴ εἶναι προσεκαλήθησ ἄτο Παλάτι,
κι' ἐφαναξῆμασ σπολαῖτη
ἀνὲν πραιτῆρισ τοῦ Θείου τὴν Κορδῶνα τὴν φευτροῦ
μὲς ἄτα κρῦα τὸν λουτροῦ ;
Ποῦ τὰ χροῖνα τῆς εὐκλείαισ, σοβαρὴ μουστακαλῆ,
ποῦ ῥωτοῦσαισ πολλοὶ
πὼσ πηγαῖαι μὲς ἄτην Πίλι τῆσ Εἰρήνησ ἡ δουλειὰ,
ὅμοσ σὺ σωτοσ μαρῖλοσ δὲν τοὺσ ἐδγαζαισ μιλιὰ ;

Νὰ καὶ κᾶτι μπαρμεπτόνια
τοῦ Σκουζὶ τοῦ διπλωμάτη . . .
ποῦ σερβίττα, ποῦ ἀλόνημα,
ποῦ μᾶσ θᾶμῶναν τὸ μάτι ;
ποῦ τὸ πνεῦμά σου τὸ σπῆρτο; ποῦ κι' ἕκδοσισ τὸν Βαρόνων ;
ποῦ καὶ νόταισ ντιλικαῖταισ τὸν χρυσῶν ἕκείνων χροῖνων ;

Νὰ καὶ ὁδοῦ μαζάλα σκίλη, λῆσ καὶ νᾶναι Παλεκάνου . . .
βᾶζω στοιχίμα πὼσ εἶναι τοῦ ἴηλοσ τοῦ Καραπάνου.
Πόση πρόσοσ ἔχᾶθη, μὰ καὶ πόση θὰ χαθῆ
μὲ τὸ χάσιμο καὶ τούτου, ποῦ τὴν πρόσοσ ποδαί ;
Πᾶει παῖι μὲ τοὺσ ἄλλουσ κι' ἄλλοσ στύλοσ τῆσ Βουλῆσ
καὶ φωστῆρ μπαρροσκαλί.

Νὰ καὶ τούτοσ, νὰ κι' ἕκείνοσ . . . καθὸ στρουγγα, καθὸ κόμμα
συρμαστῆκαν κάτω λῶμασ,
πλὴν, Πατρίσ περιλημῆν, μὴ τὸν ὀλεθρον θρηνησ
καὶ βαθεῖα μὴ σινγκιῖται,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ σου βλίπω μᾶσ χρειᾶζεται Βουλῆ
καὶ γι' αὐτὸ σὲ βεβιῶνω πὼσ μετανοῶμασ πολὺ,
καὶ νεκρῶν θὰ σμιζῶ μέλη,
τριχῆσ, καύκαλα, καὶ σκίλη,
κι' ὀλουσ τούτοσ τοῦσ φωστῆρσ θὰ τούσ ζωντανίωσ πάλιν
ν' ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τροπαιοῦχων πάλιν.

Μὴ μοῦ κλαῖε γλυκερῆ μου μᾶνην,
μὴ μοῦ κλαῖε, γλωσσοκοπάνα,
καὶ κτυπῆσαισ καὶ φωνᾶσαισ ἐπρὶσ ἄλλοι μοῦ κι' ὄγονοῦσ . . .
τοὺσ ζωντανίψα, Πατρίσ μου, κι' ἔλα ὄεσ τοὺσ ζωντανοῦσ.

Σὺ μὴ τούτοσ ζῆσ μονάχα, σὺ μὴ τούτοσ ἔχεισ μᾶθει,
κι' ἂν σου λῆθῶν τὸτε γᾶναισ καὶ ταῦτᾶ καὶ τὸ καλαθί,
κι' ἂν δὲν εἶσαι καθὸσ εἶσαι
πὼσ Ἑλλὰσ θ' ἀποκαλήσαι ;